

Sigvald Olsen: De Skattelovforslag, vi her behandler, staar i nøje Forbindelse med det Forslag til Lov om Tjenestemandslønningerne, vi nys behandlede her i Tinget. I sin Forelæggelsestale gav den højtærede Finansminister os en Oversigt over Statens Budgetter, særlig Udgiftsbudgettet, i de forløbne 4—5 Aar, som var meget interessant, og for ikke at trætte det ærede Ting med at oplæse den højtærede Ministers Tale henviser jeg ærede Medlemmer til denne. De store Udgifter, Staten saaledes har haft, skyldes væsentligst de prisregulerende Bestemmelser, som alle Partier har været med til at behandle og har sluttet sig til. Disse store Udgifter har medført, at den almindelige Befolkning har faaet sine Livsfornødheder til betydelig billigere Priser, end den ellers vilde have kunnet. Det er oplyst, at de Priser, som Landbruget til Trods herfor har kunnet opnaa, har bidraget til, at Landbrugets Udøvere har faaet en forholdsvis rimelig Betaling for de Produkter, som er afsatte her i Landet.

Jeg og mit Parti forstaar, at det er nødvendigt at skaffe nye Indtægter, men vi kan ikke erklære os tilfredse med de Lovforslag, som den højtærede Finansminister her har forelagt, og jeg tror heller ikke, den højtærede Finansminister nærer den Opfattelse, at vort Parti skulde være følgagtigt i saa Henseende. Men den højtærede Finansminister har den Opgave at skulle skaffe Penge i Statskassen, naar det er nødvendigt, ogsom Forholdene nu en Gang ligger, er der ikke stort at indvende imod, at han griber til Midler, han ellers vilde undgaa, og ønsker at beskatte Objekter, han maaske ellers vilde vride sig for at beskatte. Jeg forstaar den slet skjulte Glæde, som det ærede Medlem, der talte før mig, føler ved, at det nu er lykkedes at faa lagt paa Tingets Bord netop saadanne Skattelovforslag, som han er en ivrig Tilhænger af, men det ærede Medlem vil forstaa, at jeg ikke kan dele hans Glæde.

Den højtærede Finansminister gav os mange gode finansielle Oplysninger og fremsatte ogsaa mange gode Betragtninger, men jeg kan ikke følge den højtærede Minister, naar han ikke kan indse, at man, samtidig med at der sker en overordentlig Forhøjelse af baade Tjenestemand- og Arbejderlønningerne her i Landet, kan opretholde Dyrtidstilkuddene fra Statens Side. Jeg hørte, at den ærede foregaaende Taler var meget tilfreds med denne Udtalelse af Ministeren. Jeg kunde forstaa det Standpunkt, hvis Forholdet var det, at Prisstigningen var standset, samtidig med at

Lønningerne var forhøjede, men saadan er Forholdet ingenlunde. Tværtimod finder der stadig Prisstigninger Sted. Den højtærede Finansminister har Ret til at spørge, hvor vi glider hen, og tale om en Skrue uden Ende. Det er ganske rigtigt, at en Prisstigning paa Produkterne fører et Krav fra Arbejderne og Tjenestemændene med sig, men er det Socialdemokratiets Skyld? Paa ingen Maade, det skyldes det kapitalistiske Produktions- og Omsætningssystem, som vi skal til Livs, og som vi fra vor Side nu som altid bekæmper. Men hvis Prisstigningen vedvarer og Staten ikke mener at have Magt til at gennemtvinge saadanne Reguleringer, at Priserne paa de almindelige Livsfornødheder bliver rimelige, er der da Mening i at ræsonnere som saa: Nu er Lønningerne steget, ganske vist er Priserne steget lige saa meget, men dog skal Staten ikke længere gribe hjælpende og regulerende ind med Dyrtidsforanstaltninger? Jeg og mit Parti kan ikke følge den Tankegang, vi maa stadig hævde, at hvis det viser sig, hvad de sidste Beretninger fra Statistisk Departement, saa vidt jeg har hørt, vil bekræfte, at der stadig foregaar betydelig Prisstigning paa forskellige Omraader, kan man ikke sige, at nu, da Lønningerne er forhøjede, vil man ikke længere være med til at træffe nogen som helst af de Dyrtidsforanstaltninger, vi hidtil har truffet.

Forsaavidt det viser sig, at Prisstigningen stadig foregaar, maa Staten efter min Mening gribe ind ikke alene paa dette Omraade, men ogsaa med Hensyn til Arbejdsløshedsunderstøttelserne. Man ved ikke, hvorledes Forholdene vil udvikle sig, og overfor det Raab, der har lydt fra enkelte Sider om, at de Folk gør Strejke, og de vil ikke arbejde, maa jeg gøre opmærksom paa, at det er kun i ganske enkelte og forsvindende faa Tilfælde, at dette passer. Det væsentlige er, hvordan Hovedmassen af Arbejderne har stillet sig, og de har stadig vist i de forskellige Fag, at de kunde komme til et Resultat ad Overenskomsternes Vej. Af ca. 250 000 organiserede Arbejdere er det kun en 3—4 000, der ikke, som ønskeligt var, har kunnet opnaa Overenskomst ved Forhandling; jeg haaber inderligt, at det maa lykkes at komme til Forstaaelse, men der er i hvert Fald her kun Tale om en Brøkdel af hele den store organiserede Arbejderklasse, som har ført Forhandling om Lønsspørgsmaal og andre Arbejdsspørgsmaal.

Naar jeg nævner Arbejdsløsheden, maa jeg tilføje, at det er glædeligt at se, at den nu er i stærk Dalen; men jeg frygter for, at de